

Na temelju članka 47. stavka 3. točke 30. Statuta Grada Vukovara („Službeni vjesnik“ Grada Vukovara broj 4/09., 7/11., 4/12. i 7/13.) gradonačelnik Grada Vukovara donosi

ZAKLJUČAK

I.

Utvrđuje se prijedlog Odluke o odgodi zaključenja sudske nagodbe o međusobnim pravima i obvezama između Grada Vukovara i trgovačkih društava Saubermacher Dienstleistungs AG, Austrija, i Strabag AG, Austrija.

II.

Prijedlog odluke iz točke I. ovoga Zaključka upućuje se Gradskom vijeću Grada Vukovara na razmatranje i odlučivanje.

Obrazloženje

Gradsko vijeće Grada Vukovara, na svojoj 5. sjednici održanoj 5. prosinca 2014. godine, donijelo je Odluku o zaključenju nagodbe o međusobnim pravima i obvezama između Grada Vukovara i trgovačkih društava Saubermacher Dienstleistung AG, Austrija, i Strabag AG, Austrija, sukladno kojoj odluci bi se zaključila nagodba kojom bi se riješili svi međusobni sporni odnosi koji proizlaze iz Ugovora o izgradnji i pogonu regionalnog odlagališta komunalnog otpada (Koncesijski ugovor) od 17. ožujka 2006. godine, a temeljem koje nagodbe bi Grad Vukovar platio iznos od 805.000,00 eura, tj. 16,1 % od ukupnog vrijednosti nagodbe u iznosu od 5.000.000,00 eura.

Na svojoj 10. sjednici održanoj 23. travnja 2015. godine Gradsko vijeće donijelo je Dodatak odluke o zaključenju nagodbe, kojim Dodatkom je odlučeno da će Grad Vukovar predmetnu nagodbu zaključiti samostalno i neovisno o drugim gradovima osnivačima Javne ustanove za zbrinjavanje komunalnog otpada Istočne Slavonije (ZOiS).

Nagodba je trebala biti zaključena u postupku mirenja pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske dana 13. svibnja 2015. godine.

Dana 8. svibnja 2015. godine zaprimljeno je Rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu, od 23. travnja 2015. godine, kojim se odbija prijedlog za priznanje Pravorijeka o nadležnosti Međunarodnog arbitražnog sudišta Međunarodne trgovačke komore od 23. lipnja 2010. godine, kao i priznanje Konačnog pravorijeka Međunarodnog arbitražnog sudišta Međunarodne trgovačke komore od 26. travnja 2012. godine.

Predlagatelji priznanja, trgovačka društva Saubermacher Dienstleistung AG, Austrija, i Strabag AG, Austrija, odmah po dostavi navedenog Rješenja najavili su žalbu na isto. Također su izjavili da od nagodbe ne odustaju, ali niti ne pristaju na nagodbu sa nižim iznosom naknade.

Donošenje ovakvog Rješenja predstavlja izmjenu okolnosti u kojima je Gradsko vijeće Grada Vukovara odlučivalo o zaključenju nagodbe, pa je odlučeno da se potpisivanje nagodbe zakazano za 13. svibnja 2015. godine odgodi, a Gradsko vijeće upozna sa novonastalim okolnostima.

Kako je izvjesno da će trgovačka društva Saubermacher Dienstleistung AG i Strabag AG uložiti žalbu na predmetno Rješenje, smatram razumnim donošenje odluke o odgodi

zaključenja nagodbe do donošenja odluke drugostupanjskog suda, odnosno okončanja žalbenog postupka, te upućujem prijedlog Odluke Gradskom vijeću na razmatranje i donošenje.

REPUBLIKA HRVATSKA
VUKOVARSKO-SRIJEMSKA ŽUPANIJA
GRAD VUKOVAR
GRADONAČELNIK

KLASA:910-01/09-01/267
URBROJ:2196/01-02-15-65
Vukovar, 13. svibnja 2015.

Gradonačelnik
Ivan Penava, prof.

Ivan Penava

Na temelju članka 32. stavak 1. točke 7. Statuta Grad Vukovara (Službeni vjesnik Grada Vukovara br. 4/09., 7/11., 4/12. i 7/13.), Gradsko vijeće Grada Vukovara na sjednici održanoj _____ 2015. god., donosi sljedeću

ODLUKA

o odgodi zaključenja sudske nagodbe o međusobnim pravima i obvezama između Grada Vukovara i trgovačkih društava Saubermacher Dienstleistungs AG, Austrija, i Strabag AG, Austrija

I.

Gradsko vijeće Grada Vukovara dana 5. prosinca 2014. godine donijelo je odluku, KLASA:910-01/09-01/267, URBROJ:2196/01-01-14-54, o zaključenju sudske nagodbe o međusobnim pravima i obvezama između Grada Vukovara i trgovačkih društava Saubermacher Dienstleistungs AG, Austrija, i Strabag AG, Austrija u postupku mirenja koji se vodi pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske, a kojom nagodbom bi se riješili svi međusobni sporni odnosi koji proizlaze iz Ugovora o izgradnji i pogonu regionalnog odlagališta komunalnog otpada od 17. ožujka 2006. godine, sukladno tekstu sudske nagodbe koji čini sastavni dio navedene odluke.

Gradsko vijeće Grada Vukovara dana 23. travnja 2015. godine donijelo je dodatak odluke o zaključenju nagodbe, KLASA:910-01/09-01/267, URBROJ:2196/01-01-15-59, kojim je odlučeno da će Grad Vukovar predmetnu nagodbu zaključiti samostalno i neovisno o drugim gradovima osnivačima Javne ustanove za zbrinjavanje komunalnog otpada Istočne Slavonije (ZOIS).

II.

Ogđa se zaključenje nagodbe iz točke I. ove odluke do okončanja žalbenog postupka u postupku priznanja stranog arbitražnog pravorijeka koji se vodi pred Trgovačkim sudom pod brojem R/1-228/0214.

REPUBLIKA HRVATSKA
VUKOVARSKO-SRIJEMSKA ŽUPANIJA
GRAD VUKOVAR
GRADSKO VIJEĆE

KLASA:910-01/09-01/267
URBROJ:2196/01-01-15-66
Vukovar, _____ 2015.

Predsjednik Gradskog vijeća
Igor Gavrić, mag. ing.

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Zagreb, Amruševa 2/II

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU po sucu Mirjani Chour Hršak kao sucu pojedincu u pravnoj stvari predlagatelja priznanja 1. SAUBERMACHER DIENSTLEISTUNGS AG, Republika Austrija, A-8073 Feldkirchen bei Graz, Hans-Roth-Strasse 1, i 2. STRABAG AG, Republika Austrija, A-9800 Spittal an der Drau, zastupani po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Petrić i dr., iz Varaždina, Kolodvorska 13. protiv protustranke JAVNA USTANOVA ZA ZBRINJAVANJE KOMUNALNOG OTPADA ISTOČNE SLAVONIJE, Osijek, Europska avenija 4/II. radi priznanja stranog arbitražnog pravorijeka, dana 23. travnja 2015. godine

riješio je

Odbija se prijedlog za priznanje:

1. Pravorijeka o nadležnosti (Interim Award on Jurisdiction) Međunarodnog arbitražnog sudišta Međunarodne trgovačke komore broj 16337/JHN donijet 23. lipnja 2010. godine u Münchenu.
2. Konačnog pravorijeka (Final Award) Međunarodnog arbitražnog sudišta Međunarodne trgovačke komore broj 16337/JHN/GZ donijet 26. travnja 2012. godine u Münchenu.

Obrazloženje

Predlagatelji priznanja (dalje: predlagatelji) predlažu priznati arbitražne pravorijeke navedene u izreci. Predlagatelji navode da su s protustrankom dana 17. ožujka 2006. godine sklopili Ugovor o izgradnji i pogonu regionalnog odlagališta istočne Slavonije koji u članku 24. st. 1. određuje da će se svi sporovi koji nastanu u vezi sa Koncesijskim ugovorom riješiti sukladno Arbitražnim pravilima Arbitražnog sudišta Međunarodne trgovačke komore. Predlagatelji su Koncesijski ugovor radi njegovog izvršenja prenijeli na trgovačko društvo ZIPOS d.o.o. Budući da protustranka nije ispunila svoje ugovorne obveze ZIPOS d.o.o. je raskinuo Koncesijski ugovor i sva svoja potraživanja je prenio na predlagatelje koji su protiv protustranke pokrenuli arbitražni postupak pred Međunarodnim arbitražnim sudištem Međunarodne trgovačke komore u Parizu. U arbitražnom postupku protustranka je dana 24. studenog 2009. godine stavila prigovor nenadležnosti arbitražnog suda, koji prigovor je arbitražni sud ocijenio nepravodobnim i utvrdio pravorijekom opisanim u točki I izreke da je nadležan za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari. Nakon toga arbitražni je sud 26. travnja 2012. godine donio pravorijek opisan u točki II izreke kojim je obavezao protustranku svakom od predlagatelja isplatiti iznos od 279.315,94 EUR te 19.718.553,05 kn zajedno s

kamatom, te da svakom predlagatelju naknadi troškove arbitražnog postupka u iznosu od 176.400,00 USD, 341.763,33 EUR te 115.229,87 kn. Protustranka svoju obvezu iz pravorijeka nije ispunila, pa predlagatelji predlažu priznati predmetne pravorijeke da bi se njihova ovrha mogla odrediti u Republici Hrvatskoj. Predlagatelji vode i parnični postupak protiv osnivača protustranke.

Primjenom čl. 49. st. 2. Zakona o arbitraži (dalje: ZA) protustranci je omogućeno izjašnjavanje o prijedlogu za priznanje, te se protustranka očitovala navodeći više prigovora, a u bitnom da predlagatelji nemaju pravni interes za ovaj prijedlog, da prijedlogu za priznanje stranog arbitražnog pravorijeka nije priložen izvornik Ugovora o arbitraži ili njegov ovjereni prijepis, da postoji dvostruka litispendencija obzirom da je pred ovim sudom već pokrenut postupak radi priznanja istih arbitražnih odluka koji se vodi pod posl. brojem R/1-226/12, da postoje razlozi za prekid ovog postupka jer se vodi postupak radi pobijanja pravorijeka pred nadležnim sudom u Münchenu, da uopće nije postojala nadležnost arbitražnog suda i da pravorijek nije obrazložen i nije vođen sukladno sporazumu stranaka, te da je protivan javnom poretku Republike Hrvatske.

U ovom postupku navođeni su i prigovori Grada Osijeka, kao jednog od osnivača protustranke, no iste sud nije ocjenjivao relevantnim obzirom da osnivač protustranke nije stranka u ovom postupku.

Pregledom dokumentacije koja prileži spisu, te uzimajući u obzir sve prigovore protivnika sud je ocijenio slijedeće:

Sud smatra da postoji aktivna legitimacija predlagatelja obzirom da su oni tužitelji u arbitražnom postupku u kojem su donijete predmetne odluke, pa stoga i legitimirani pokrenuti postupak priznanja istih pred nadležnim sudom u Republici Hrvatskoj.

Vezano za prigovor dvostruke litispendencije izvršen je uvid u spis ovog suda posl. broj R/1-226/12, te je utvrđeno da je pravomoćnim rješenjem od 22. kolovoza 2012. godine u tom postupku utvrđeno da su prijedlozi ovdje predlagatelja za priznanje stranog arbitražnog pravorijeka povučeni i taj je postupak obustavljen. Prema tome, ne postoji dvostruka litispendencija.

Sud je izvršio uvid i u presudu Trgovačkog suda u Osijeku broj P-53/12 od 04. srpnja 2012. godine, te je utvrdio da je ista nepravomoćna, da su tužitelji ovdje predlagatelji, ali tuženici su Grad Osijek, Grad Vinkovci, Grad Vukovar, Grad Županja i Grad Beli Manastir. Postupak se vodi radi naknade štete koja bi proizašla iz predmetnog Ugovora o izgradnji od 17. ožujka 2006. godine. Obzirom da se radi o postupku koji se ne vodi između istih stranaka i različitog je pravnog osnova, sud nije našao temelja za prekid ovog postupka do pravomoćnog okončanja navedene parnice.

Nema osnova niti za prekid ovog postupka vezano za tužbu za poništenje predmetnih pravorijeka budući da je Viši zemaljski sud u Münchenu rješenjem broj 34 Sch 13/12 odbio zahtjev protivnika za poništenjem oba predmetna pravorijeka.

Vezano za prilaganje prijedlogu izvornika Ugovora o arbitraži, predlagatelji navode da je uz zahtjev za priznanje priložen, kako ga on naziva Koncesijski ugovor na hrvatskom jeziku u ovjerenoj preslici. Taj Ugovor od 17. ožujka 2006. godine sklopljen je na hrvatskom i njemačkom jeziku i nije naznačeno koja verzija će imati prednost ukoliko se one razlikuju. U pogledu sadržaja arbitražne klauzule u čl. 24. st. 1. Ugovora između hrvatskog i njemačkog teksta nema razlike.

Sud ocjenjuje da su predlagatelji priloženom ovjerenom preslikom Ugovora o izgradnji i pogonu regionalnog odlagališta istočne Slavonije od 17. ožujka 2006. godine udovoljili pretpostavci odredbe čl. 47. st. 2. ZA, odnosno da su priložili propisno ovjereni prijepis Ugovora o arbitraži, a obzirom na činjenicu da je taj ugovor sklopljen na hrvatskom jeziku.

Pored toga, stav je ovog suda da spor proizašao iz tog ugovora niti nije spor s međunarodnim obilježjem, a kako je to, vezano za predmetni postupak, opisano u čl. 3. st. 2. ZA. Međutim, prije obrazloženja ovog stava sud ocjenjuje potrebnim obrazložiti postojanje još jedne pretpostavke, odnosno postojanje arbitrabilnosti spora proizašlog iz Ugovora od 17. ožujka 2006. godine.

Predmetni ugovor nedvojbeno je ugovor o koncesiji, te ga i sami predlagatelji nazivaju Koncesijskim ugovorom. Arbitražni spor, dakle, potječe iz koncesijskog, odnosno upravnopravnog ugovora. Ocjenjujući arbitrabilnost takvog ugovora sud je utvrđivao da li se radi o zahtjevu kojim stranke mogu slobodno raspolagati, odnosno da li ga se mogu odreći ili ga priznati ili se vezano za njega nagoditi. Stav je suda, iako je člankom 2. Zakona o koncesijama (NN 89/92) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o arbitraži, predviđeno da odluku o koncesiji donosi Zastupnički dom Sabora Republike Hrvatske, a prijedlog za donošenje te odluke podnosi Vlada Republike Hrvatske, da ipak ugovorne strane takvog ugovora mogu disponirati svojim ugovornim obvezama izmjenama i dopunama Ugovora o koncesiji. Pored toga, Zakonom o koncesijama (NN 143/12) koji je sada na snazi predviđeno je člankom 49. i rješavanje sporova koji nastanu iz Ugovora o koncesiji, pa u stavku 1. tog članka stoji da stranke spor mogu podvrgnuti arbitraži. Slijedom toga, sud ocjenjuje da je spor proizašao iz predmetnog Ugovora od 17. ožujka 2006. godine arbitrabilan.

Stavkom 1. spomenutog članka 49. Zakona o koncesijama (NN 143/12) predviđeno je da sporovi iz ugovora o koncesiji mogu biti podvrgnuti arbitraži čije je mjesto na području Republike Hrvatske, a stavkom 2. istog članka je predviđeno da je isključivo mjerodavno pravo Republike Hrvatske.

U preambuli Ugovora o izgradnji i pogonu regionalnog odlagališta komunalnog otpada Istočne Slavonije od 17. ožujka 2006. godine (dalje: Koncesijski ugovor) stoji da je zajednica ponuditelja, a koja predstavlja predlagatelje u ovom postupku, osnovala zajedničko hrvatsko projektno društvo (ZIPOS) koje je isključivi ugovorni partner ovdje protustranke i preuzima sva prava i obveze iz tog Ugovora. Matična društva odnosno zajednički ponuditelji, dakle ovdje predlagatelji, neće biti koncesionari. Ovaj Ugovor potpisan je i ovjeren po predlagateljima kao zajednici ponuditelja, po ovdje protustranci te po društvu ZIPOS d.o.o. iz Antunovca, Braće Radića 4.

Iz sadržaja preambule Koncesijskog ugovora ovaj sud je utvrdio da su ugovorne strane samo dvije hrvatske pravne osobe i to ovdje protustranka i društvo ZIPOS d.o.o. iz Antunovca. Ova činjenica proizlazi i iz toga što je Ugovorom o ustupu tražbine od 12. svibnja 2009. godine ZIPOS d.o.o. svoja prava iz Koncesijskog ugovora u jednakim dijelovima prenio na predlagatelje, dakle ZIPOS d.o.o. je jedina pravna osoba koja je iz tog Ugovora neka prava stekla.

Kako je, slijedom istaknutog, Koncesijski ugovor sklopljen između dvije pravne osobe iz Republike Hrvatske, spor proizašao iz tog Ugovora, a kako je već i rečeno, nije spor s međunarodnim obilježjem i stranke, primjenom čl. 3. st. 2. ZA ne mogu ugovoriti arbitražu čije je mjesto izvan područja Republike Hrvatske.

Arbitražnom klauzulom, odnosno arbitražnim ugovorom koji je u članku 24. Koncesijskog ugovora i sastavni dio tog ugovora, stranke su predvidjele da će se spor koji proizade iz tog ugovora riješiti po pravilima Međunarodne trgovačke komore (ICC) od strane tri arbitra. Prema čl. 18. st. 1. ZA arbitražni sud će se pridržavati pravila o kojima se stranke mogu sporazumjeti, pa arbitražni sud Republike Hrvatske svakako može primjenjivati pravila Međunarodne trgovačke komora (ICC). Tim arbitražnim ugovorom je predviđeno da će arbitražni pravorijek odlučivati po hrvatskom pravu.

Prema čl. 40. st. 1. ZA strani pravorijek će se priznati u Republici Hrvatskoj osim ako sud u povodu prigovora protivne stranke utvrdi da postoji neki od razloga iz čl. 36. st. 2. točka 1. ZA. U članku 36. st. 2. točka 1a. ZA stoji da sud može poništiti pravorijek ukoliko Ugovor o arbitraži uopće nije sklopljen ili nije bio valjan.

Ocjena je suda, obzirom na navedeni stav da spor proizašao iz Koncesijskog ugovora nema međunarodno obilježje, da ugovor o arbitraži nije valjan u dijelu u kojem je kao mjesto arbitraže predviđen München. Ne radi se o ugovoru s međunarodnim elementom, na što činjenica da su osnivači jedne ugovorne strane pravne osobe ne utječe, obzirom da je predmet ugovora izgradnja i vođenje pogona regionalnog odlagališta komunalnog otpada istočne Slavonije a ugovorne strane su hrvatske pravne osobe i ne mogu ugovoriti arbitražu čije je mjesto izvan područja Republike Hrvatske, kako je predviđeno čl. 3. st. 2. ZA.

Prema čl. 322. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05; dalje: ZOO) ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan je. Sukladno, pak, čl. 324. st. 1. istog zakona ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen. Slijedom čl. 327. st. 1. ZOO-a na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti.

Stav je suda da je ugovoreno mjesto arbitraže izvan Republike Hrvatske protivno čl. 3. st. 2. ZA, dakle ta odredba arbitražnog ugovora je protivna prisilnim propisima Republike Hrvatske, ali arbitražni ugovor bez te odredbe može opstati i sud je na to pazio po službenoj dužnosti.

Slijedom toga, sud je ocijenio da nije moguće priznati pravorijek o nadležnosti kao procesni pravorijek iako je i prema čl. 30. st. 1. ZA moguće donositi djelomične pravorijeke.

Obzirom da, prema stavu suda predmetni Ugovor o arbitraži nije bio valjan u dijelu u kojem je ugovoreno mjesto arbitraže izvan Republike Hrvatske, nije bilo utemeljeno priznati niti konačni pravorijek naveden u točki II izreke. Ovo stoga što je sud utvrdio da postoji razlog iz čl. 36. st. 2. točka 1a. ZA, a kako je određeno čl. 40. st. 1. ZA.

Sud je, slijedom svega istaknutog, utvrdio da nije udovoljeno uvjetima za odbijanje priznanja predmetnih pravorijeka opisanim u čl. 40. st. 2. ZA jer je predmet spora arbitrabilan, a priznanje pravorijeka nije u suprotnosti s javnim poretkom Republike Hrvatske, odnosno nije protivan propisima kojima se osiguravaju osnovna načela pravnog sustava Republike Hrvatske kojima se taj pravni sustav štiti, ali, budući da se nisu stekli uvjeti iz čl. 40. st. 1. ZA za priznanje oba predmetna strana arbitražna pravorijeka, primjenom svih navedenih pozitivnih propisa odlučeno je kao u izreci.

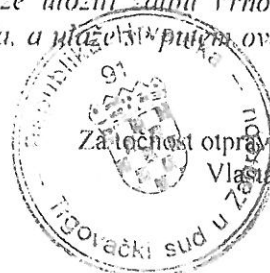
U Zagrebu, dne 23. travnja 2015.

S U D A C :

MIRJANA CHOUR HRŠAK, v.r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ovog rješenja nezadovoljna stranka može uložiti žalbu Vrhovnom sudu Republike Hrvatske u roku od 15 dana po primitku rješenja, a uložiti je putem ovog suda u 2 primjerka za sud i po 1 za svaku protivnu stranku.

Za točnost otpisaka – ovlaštenu službenik:
Vlasta Bogočić Milisavljević